

□ SUOMEN ja Pohjoismaiden suurin ratsastuksen juniorikilpailu Volvo Miniderby järjestettiin Ypäjällä sateisena viikonloppuna 8.—9. syyskuuta. Juniorit hevosineen pitkin Suomea kokoontuivat Ypäjälle jo kuudennen kerran mitteleämään voitoista ja sijoituksista. Kahden päivän aikana Ypäjän maaperään jäi tuhatmäärin kavionjälkiä, sillä yli sata ratsukkoa starttasi noin 200 lähdössä kolmessa eri lajissa. Mukana oli parkanolainen Marika Salli ja poni Papillon. Tässä Marikan oma raportti.

Torstai, lähtöpäivä

Edellinen päivä ennen kilpailua on hyvä varata matkustamiselle, ja niin jo torstaina Seinäjoen Urheiluratsastajien auto kaarsi pihaan ottaakseen minut mukaansa. Oli onnenpotku päästä samalla autolla, mutta Papillonia varmasti harmitti astella autoon, jonka kyljessä luki ”Itikka”.

Matka lähelle Forssaa kesti kolme tuntia. Papillonin matka meni hyvin, autossa oli tilaa, eikä se tottuneena matkustajana viitsi tempuilla lastauksessaan.

Perille päästyämme ajoimme Suomen Ratsastusopistolle etsimään paikkoja hevosille ja itsellemme. Listat olivat sekaisin, ja Papillon olisi pitänyt viedä välikaistalliin, jossa oli puomiseinäiset pilttuut. Vasta kun lupasin näyttää, miten äkkiä Papillon hajottaa koko paikan ja pääsee irti, tallivahdit antoivat karsinapai-

”Tukijoiden ansiosta pitkälle”

Marika ratsastaa menestykseen

Perjantai, I kilpailupäivä

Kello soitti aamulla 5.30. Kenttäkilpailijoita majapaikasta oli jo lähtenyt ennen minua. Maneesille kävellessäni huomasin paikan täyttyneen kuljetusautoista ja trailereista. Papillon oli levännyt hyvin ja oli aamulla pirteä. Vielä ei ole ollut mahdollista to-

Lähtöaikani oli 9.50 ja ohjelmani helppo B:1. Luokassa oli 44 osanottajaa. Aamulla letitin Pappin, harjasin siistiksi ja opettelin ulkoa rataa. Tuntia ennen starttia lähdettiin verryttelemään pehmeälle ja upottavalle verryttelyalueelle. Rata taas oli kova ja joustamaton, mutta olosuhteet olivat kaikille samat.

Päätuomarin viheltäessä pilliin aloin ohjelman. Se ei sujunut.

Loppupäivän katselin kenttäratsastajien maastokoetta. Olin alla-pain sijoituksestani: olin 14. ja kolmanneksi paras poniratsastaja.

Lauantai, II kilpailupäivä

Lauantain lähtöaika oli 10.50. Mietin edellispäivän epäonnistumisen syytä ja päädyin vähentä-

Vesipostilla ystäväystyyn muiden kilpailijain kanssa. Vesiposti vaati korjausta yhtenä, ja usein siellä jonotettiin. Varustaessani huomasin kankikuolaimista puuttuvan osan. Jouduin lainaamaan toiselta tallilta. Kiiressä laukkasin kilpailupaikalle, ja hieman epätoivoissani katselin muita osanottajia, jotka olivat hevosratsukoita. Osallistujia tässä luokassa helppo A:1 oli 35.

Ohjelman alkaessa olisin voinut laulaa tuomareille edellispäivän hampaidenkirstelyn sijasta. Papi totteli täydellisesti, ja ohjelma oli virheetön. Yleisöltä suoritusten jälkeen saadut taputukset olivat ansaitut. Sijoituin kolmanneksi pistemäärällä 468 vain kaksi pistettä toiselle jääneenä.

Iltapäivällä asettuessamme palkintojenjakoon huomasin olevani ainoa poniratsastaja kahdeksan hevosen kaartissa. Ensimmäinen oli tamperelainen Anne Kontiokorpi/Hurscombex, toisena Marita Nikkola/Kaptah Hämeenlinnasta.

Tuomarin kätellessä ja ojentaessa palkintoja sain kommentin: ”Papillon on kehittynyt hurjasti viime vuodesta”. Kunnia-kierrös, ja sitten pakkaamaan tarvaroita.

Tulomatkalla Papi matkasi yhdessä Bonuksen, Liptonin, Micolen ja Brantshammars Shirleyn kanssa takaisin Parkanoon.

Kilpailu oli todella hauska, ja sieltä sai paljon uusia ystäviä ja tapasi vanhoja. Ensi vuonna mennään uudestaan!

Tukijoiden ansiosta olen päässyt näinkin pitkälle. Mm. tähän

TAVOITTEENA ON HALLI SI-LOKAKUUNTA!